

LXXIX.

Betænkning

over

Forslag til Lov om almindelig Ulykkesforsikring

og

Forslag til Lov om Arbejdernes Forsørgelseskrav efter Ulykkestilfælde.

(Udgiven af Folketingets Udvalg den 18de April 1896.)

Det første af de til Udvalget henviste — det af Tingets socialdemokratiske Gruppe stillede — Lovforslag tilfigter, efter Ulykkestilfælde gennem Staten at tilsikre den overvejende Del af den hele Befolkning — nemlig enhver her i Riget forsørgelsesberettiget Person, der efter Ulykkestilfældet ikke ved Formue, Bedrift eller Pension har en årlig Indtægt af mindst 2,000 Kr. — som årlig Pension i Forhold til hans eller hendes gennemsnitlige Marsindtægt og til Omfanget af Erhvervsøvnens Forringelse indtil $\frac{2}{3}$ af de sidste 5 Aars gennemsnitlige Indtægt. Denne maa imidlertid for en fuldmyndig Person ikke sættes til under 1,000 Kr. i Kjøbenhavn eller Købstæderne og ikke under 800 Kr. paa Landet; som Maksimum for Pensionen er derhos fastsat 1,000 Kr. Omkommer den paagældende ved Ulykken, skal til efterladte — Enke og Børn — om saadanne findes, ydes til Enken $\frac{1}{4}$ af den omkomnes Indtægt og for hvert Barn $\frac{1}{10}$ af denne, bestemt paa samme Maade som ved Invaliditet.

Udvalgenes Betænkninger.

Udvalgets Flertal har ikke kunnet tilegne sig den Opfattelse, at det bør være en Opgave for Lovgivningsmagten, at tilvejebringe for den overvejende Del af Befolkningen, udelukkende ved Staten, altsaa uden noget som helst personligt Offer, en Ret til at erholde indtil 1,000 Kr. i Pension, naar de paagældende, ligegyldigt under hvilke Forhold og af hvilken Aarsag, blive arbejdsudygtige ved Ulykkestilfælde. — Arbejdsudygtighed som Følge af Sygdom, der i langt mindre Grad end et stort Antal Ulykkestilfælde kan tilregnes de paagældende, giver ganske vist, ligesom fattigdom og Arbejdsløshed, en Ret til Understøttelse af det offentlige, men ikke til lovbestemte årlige Pensioner endfinge til saadanne, som her ere foreslaaede, der i mange Tilfælde ville bringe de tilstadedkomne en sikker årlig Indtægt, som er større end den, de vilde kunne gøre Regning paa, hvis de ikke vare komne til Skade.

Udvalgets Flertal mener i øvrigt, at en saadan Ordning i høj Grad ikke blot vilde svække den almindelige Agtpaagivenhed